

ΕΤΟΣ 59ον

31 Ιουλίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 31 (3035)

Η ΔΥΝΑΜΗ ΚΑΙ Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΣΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὁ δυνατός συμπεριφέρεται στόν ἀδύνατο, ὁ ὑγιής στόν ἀσθενή, ὁ πλούσιος στό φτωχό, ὁ ἐγγράμματος στόν ἀγράμματο, ὁ ἄρχοντας στόν ἀρχόμενο, ἀποτελεῖ κριτήριο ἀπόλυτο τοῦ πολιτισμικοῦ ἐπιπέδου μιᾶς κοινωνίας. Ὁ νόμος τῆς ζούγκλας εἶναι πάντοτε παράδειγμα πρὸς ἀποφυγή· καί αὐτός ὅμως ἔχει μιᾶ σκληρή, ἀλλῆ ὑπαρκτή ἀθωότητα, ἐπειδὴ βασίζεται στό ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντήρησης. Ἔτσι τό μεγάλο θηρίο κατασπαράζει τό μικρότερο ζῶο ἢ τό ἀποδιώχνει ἀπό τήν περιοχή του γιά νά ἐξασφαλίσει τήν ἐπιβίωσή του καί μόνο. Κάτι τέτοιο ὅμως συμβαίνει δυστυχῶς καί σέ ἀνθρώπινες κοινωνίες φαινομενικά πολιτισμένες, ὅπου ἡ ἀκόρεστη μανία τοῦ ἀνθρώπου γιά ἐπιβολή, γιά πλοῦτο, γιά ἐξουσία, γιά κοσμική δόξα, γιά σαρκικές ἡδονές, μπορεῖ πολύ εὐκόλῃ νά τόν ἀποκτηνώσει καί νά τόν καταβιβάσει σέ ἐπίπεδα πολύ χαμηλότερα τῆς ἐνστικτώδους διαγωγῆς πού κυβερνᾷ καί διέπει τό ζωικό βασίλειο.

Ἡ μεταμόρφωσή τους στήν πνευματική κατάσταση

Μέσα στό χαρμόσυνο μήνυμα τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῆς ἐκούσιας κατάργησης τοῦ ἐγώ, ἡ δύναμη καί ἡ ἀδυναμία βιώνονται μεταμορφωτικά, καθὼς ὁ Ἀπόστολος διδάσκει. Σκοπός δέν εἶναι ἡ προσωπική ἱκανοποίηση τοῦ ἀτόμου, ἡ τροφή τῆς αὐταρέσκειας τοῦ καθενός, πού ὀδηγοῦν τόν μέν ἀδύναμο στήν περιθωριοποίηση, τήν ἀπογοήτευση καί τήν ἀπόγνωση, τόν δέ δυνατό στήν ἔπαρση, τήν αὐτοδικαίωση καί τόν ὀλοκληρωτισμό. Ὅταν αὐτές οἱ καταστάσεις χριστοποιοῦνται, τότε ἀλλήλοσυμπληρώνονται καί ἀλλήλοαναιροῦνται συνάμα πρὸς τό συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου, καί ἔτσι μέ τήν παντουργό δύναμη τῆς ἀγάπης ὁ δυνατός γίνεται στήριγμα καί βακτηρία γιά τόν ἀδύναμο, ὁ δέ ἀδύναμος χορηγός τῆς δυνατότητας προσφορᾶς στό δυνατό, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ παράδεισο ἐπί τῆς γῆς γιά τόν πιστό ἄνθρωπο.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ιε' 1-7)

Ἐποδοχή τῶν συνανθρώπων μας

Ἀδελφοί, ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν. Ἐκαστος γὰρ ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομίην· καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλὰ καθὼς γέγραπται, Οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ. Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη, ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν. Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δόξῃ ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν, ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἐνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς προσελάβετο ὑμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

Ἐπιτυχάνονται ἄραγε εὐκόλῃ ὅλα αὐτά; Ἦ Οὐκ βέβαια. Χρειάζεται καλλιέργεια ψυχῆς, μυστηριακὴ ζωὴ, ὀρθόθυμη μελέτη τῶν ἱερῶν κειμένων, τῶν συναξαρίων τῶν Ἁγίων μας, καὶ μάλιστα τῆς Ἁγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία καὶ ἀποτελεῖ μόνιμη πηγὴ ὑπομονῆς καὶ παρακλήσεως, ἰδιαίτερος στό σύγχρονο κόσμον πού τόσο ἀνυπόμονος εἶναι καὶ τόσο ἀπαρακλήτος ἐπιθυμεῖ νὰ παραμένει. «Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους»· μᾶς καλεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος νὰ προσλάβουμε, νὰ δεχόμαστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, νὰ βάζουμε τὸν ἑαυτὸν μας στὴ θέση τοῦ ἄλλου, νὰ τὸν συγχωροῦμε ὅπως ἐπιθυμοῦμε νὰ μᾶς συγχωρήσει, νὰ τὸν ἀνεχόμαστε ὅπως θελοῦμε νὰ μᾶς ἀνεχθεῖ, νὰ τὸν ἀγαποῦμε ὅπως μᾶς ἀγάπησε ὁ Χριστὸς, ὁ ὁποῖος «προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ».

Θέλει ταπεινώσις, ἀδελφοί μου, αὐτὴ ἡ ἐργασία, ἀδυσία, κένωσις· θέλει διάκρισις τῆς δυνάμεως πού κρύβεται στὴν ἀδυναμία. Ἦ Ἄς μὴν ξεχνᾶμε πὼς ὁ Χριστὸς ὄντας ὁ ἴδιος Σοφία, Λόγος καὶ Δύναμις τοῦ Θεοῦ, πορεύθηκε τὸ δρόμον τοῦ Σταυροῦ, τὸ δρόμον τῆς θυσίας, «κατάστικτος τοῖς μῶλωσι καὶ πανσθενουργός». Βεβαίως ποτὲ δὲν ἔχασε τὴ θεϊκὴν τοῦ δύναμις γενόμενος ἀνθρωπος· παρέμεινε ὅμως πάντοτε πιστός στὴν προαιώνια βουλή τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα νὰ προσφέρει τὸν ἑαυτὸν γιὰ νὰ σωθεῖ ὁ ἀδύναμος ἀνθρωπος. Αὐτὴ τὴν πορεία τοῦ χρέους τὴν ἔφερε σὲ πέρας, νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος παρ' ὅτι αἰμόφυρτος καὶ μετ' ὀλίγον νεκρός. Τὸ «τετέλεισται» ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, σημειώνει δόκιμος καὶ θεολογικώτατος σύγχρονος ἱεροκέρυκος, δὲν ἐπισφράγισε τὴν ἀποτυχία τοῦ ἔργου του, ὅπως ἀστόχαστα νόμισαν καὶ νομίζουν κάποιοι, ἀλλὰ ἀντιθέτως σήμαινε ὅτι ἐκπληρώθηκε, ὀλοκλήρωθηκε, τελειοποιήθηκε τὸ ἔργο πού ὁ δυνατὸς Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσχυρὸς τῆς ἁγίας Τριάδας, ὡς τάχα ἀδύναμος ἀνέλαβε γιὰ τὴ σωτηρία μας.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ πρέπει νά βαστάζωμεν τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀδυνάτων καί νά μή περιοριζώμεθα εἰς ὅσα εἶναι ἀρεστά εἰς τόν ἑαυτόν μας. Ὁ καθένας ἀπό μᾶς ἄς φροντίζη νά εἶναι ἀρεστός εἰς τόν πλησίον διὰ τό καλόν του καί τήν οἰκοδομήν του, διότι καί ὁ Χριστός δέν ἐζήτησε ἐκεῖνα πού ἦσαν ἀρεστά εἰς τόν ἑαυτόν του, ἀλλά, καθὼς εἶναι γραμμένον, Αἱ ὕβρεις τῶν ὑβριστῶν σου ἔπεσαν ἐπάνω μου. Διότι ὅσα προεγράφησαν, ἐγράφησαν γιά τήν διδασκαλίαν μας ὥστε διὰ τῆς ὑπομονῆς καί τῆς παρηγορίας πού δίνουν αἱ γραφαί νά διατηροῦμεν τήν ἐλπίδα. Καί εἶθε ὁ Θεός πού εἶναι ἡ πηγή τῆς ὑπομονῆς καί τῆς παρηγορίας νά σᾶς ἀξιώσῃ νά ἔχετε τό ἴδιο φρόνημα μεταξὺ σας κατὰ τό ὑπόδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε ὅλοι μαζί μέ μιά ψυχή καί μέ ἓνα στόμα νά δοξάζετε τόν Θεόν καί Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διά τοῦτο ὁ ἕνας νά δέχεται τόν ἄλλον, ὅπως καί ὁ Χριστός σᾶς ἐδέχθηκε διὰ νά δοξασθῇ ὁ Θεός.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Τό βίωμα τῆς Ἐκκλησίας

Ἡμεῖς μέσα στόν ἀγιαστικό χώρο τῆς Ἐκκλησίας ἀπολαμβάνουμε συνεχῶς καί μυστηριωδῶς δύναμη ἀπό τή δύναμη τοῦ Σωτήρα Χριστοῦ, τρόπαιο ἀπό τή δική του νίκη. Ἐάν εἴμαστε δυνατοί ἢ ἀδύναμοι σωματικά ἢ κοινωνικά ἢ οικονομικά, μικρή ἕως μηδαμινή σημασία ἔχει, καθὼς τό κριτήριον τῶν πέντε αἰσθήσεων μας πού μετᾷ αὐτή τή δύναμη εἶναι τόσο πεπερασμένο καί τόσο φθαρτό. Γίναμε μέ τὰ εἰσαγωγικά μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος «μέλη ἐκ μέρους» τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καί αὐτό εἶναι πού ἔχει σωτηριολογική σημασία γιά μᾶς.

Ὁ θεῖος Ἀπόστολος σήμερα μέ τόση ἀγάπη μᾶς παρηγορεῖ καί μᾶς ἐνισχύει· ἄς τόν ἀκούσουμε καί ἄς ἀρχίσουμε νά κάνουμε πράξη τὰ κελεύσματά του. Ἐπὶ αὐτῶν, ἄς μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἐκεῖνος καί σέ αὐτό τό σημεῖο μιᾷ ὀχι θεωρητικά ἀλλὰ ἐμπειρικά, καθὼς εἶχε βαριά σωματική ἀσθένεια πού τόν ταλαιπωροῦσε· ὅμως πάντοτε ἐνιωθε δυνατός γιατί εἶχε τόν Χριστό βίωμα καί τροφή του. Ἐάν ἴδουμε ἀδελφοί, καί ἡμεῖς τήν ἀπόφαση, καί τότε θά δοῦμε πολλὰ «ἀδύνατα παρ' ἀνθρώποις» νά καθίστανται δυνατά. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Α. Α.

31 Ἰουλίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Εὐδοκίμου δικαίου (θ' αἰ.), προεόρτια τῆς προόδου τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Ἦχος: πλ. β' – Ἐωθινόν: Ζ' – Ἀπόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. θ' 27-35.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Αὐγούστου, Η' Μαθαίου.

Ἀπόστολος: Α' Κορ. α' 10-17 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ιδ' 14-22.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑ ΘΕΟΤΟΚΟ

Κείμενο - Μετάφραση τοῦ ἀειμνήστου Καθηγ. Ἀνδρέα Θεοδώρου
Ἐγκόλπιο σέ πολυτελή ἔκδοση, σχῆμα 10x14, σελ. 168.

Κυκλοφορεῖ ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία ἡ πολυτελής καί εὐχρηστική ἔκδοση, «Παρακλητικοὶ Κανόνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου», πού περιλαμβάνει τό πρωτότυπο κείμενο καί νεοελληνική μετάφραση τοῦ πανεπιστημιακοῦ καθηγητῆ Ἀνδρέα Θεοδώρου (1923-2004). Τό ἐξώφυλλο κοσμεῖται μέ τήν ἐφέστια θαυματουργή εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Μεγαλομάτας, ἐκ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μπούρα (Λεοντάρι Ἀρκαδίας).

Οἱ Παρακλητικοὶ Κανόνες τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου εἶναι ἀκολουθίες παλαιότητες, πού ψάλλονται πρὸς «ἴαση ψυχῶν καί σωμάτων», σέ κάθε θλίψη, καθὼς μνημονεύονται

καί τὰ ὀνόματα ὑπὲρ τῶν ὁποίων τελεῖται ἡ ἀκολουθία... Διακρίνονται σέ Μικρὸ καί Μεγάλον Παρακλητικὸν Κανόνα... Ὁ Μικρὸς Παρακλητικὸς Κανόνας εἶναι ποίημα τοῦ Θεοφάνους τοῦ ὑμνογράφου, ὁ ὁποῖος φέρεται ὑπὸ τὸ καλογερικὸν τοῦ ὄνομα Θεοσιτήριος. Ὁ Κανόνας αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι καί ὁ παλαιότερος, τουλάχιστον στὰ περισσότερα τμήματά του, σύμφωνα μέ τὸν καθηγητὴ Ν. Τωμαδάκη. Ὁ ἕτερος Παρακλητικὸς Κανόνας, ὁ Μεγάλος, ἀποτελεῖ ἔργο τοῦ Θεοδώρου τοῦ Β΄, βασιλέως τῆς Νίκαιας, χρονολογούμενος στὰ μέσα τοῦ ΙΓ΄ αἰῶνα. Περιεχόμενον τῶν Παρακλητικῶν Κανόνων τῆς Παναγίας εἶναι ἡ προβολὴ τοῦ φωτίζοντος προσώπου τῆς Θεοτόκου· νὰ ψάλλουν οἱ πιστοὶ τὸ θεομνηστικὸν τῆς μυστήριον, πού στάθηκε ἄξια νὰ γεννήσει τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ!

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝΟΥ, Ὁμοτ. Καθηγ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Θέματα βιβλικῆς θεολογίας καί ποιμαντικῆς διακονίας

Ἐκδόθηκε καί κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---